

# הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

## מסורת הש"ס

[illegible]

## הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אומר וכו'  
אם יש בו מראית דם  
כשר:

## גליון הש"ם

[illegible]

## רבינו חננאל

[illegible]

המחילה פרוזה  
 של יוסף התבואה אחד ממאמרים בעוד  
 נסיעה לא גרסה. ובמקום כך הוציא  
 שרע אחד מן  
 בטל אלא באחד  
 מרצה' והקדיתו  
 של קצ"ט מן היתר וחד באיסור:

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

אומר לו גִּדְרוּ נִפְרֹצָה אומר לו גִּדְרוּ נִתְיָאשׁ  
מִמֶּנָּה וְלֹא גִדְרָה ה"ז קִידֵּשׁ וְחִיבֵי בִּאֲחֵרִיתוֹ:  
**מִתְנִי'** <sup>(6)</sup> הַנּוֹתֵן צִמּוֹ לְצַבֵּעַ וְהַקְדִּיחוֹ יוֹרֵה  
נֹתֵן לֹ דְמֵי צִמּוֹ צַבֵּעוֹ כְּאוֹר אִם הִשְׁבַּח יֵתֵר  
עַל הַיְצִיָּא נֹתֵן לֹ אֶת הַיְצִיָּא וְאִם הַיְצִיָּא  
יִתִּירָה עַל הִשְׁבַּח נֹתֵן לֹ אֶת הִשְׁבַּח <sup>(7)</sup> לְצַבֵּעַ  
לֹ אֲדוּם וְצַבֵּעוֹ שְׁחֹר שְׁחֹר וְצַבֵּעוֹ אֲדוּם רַבִּי  
מֵאִיר אומר נֹתֵן לֹ דְמֵי צִמּוֹ ר' יְהוּדָה אומר  
אִם הִשְׁבַּח יֵתֵר עַל הַיְצִיָּא נֹתֵן לֹ אֶת הַיְצִיָּא  
וְאִם הַיְצִיָּא יִתִּירָה עַל הִשְׁבַּח נֹתֵן לֹ אֶת הִשְׁבַּח:  
**גַּמ'** מֵאִי כְּאוֹר אֵמֵר ר"נ אֵמֵר רַבָּה בְּרַב  
חֲנָה כְּלוֹס מֵאִי כְּלוֹס אֵמֵר רַבָּה בְּרַב שְׁמוּאֵל  
כִּפְרָא

הַמֶּלֶךְ: ר' יְהוּדָה אָמַר כּו'. דְּקָנִים לִיה לְהָאִי דַּשֵּׁנָה לְהִיּוֹת יָדוֹ עַל הַמַּחֲמִטָּה וְלֹא תַמְהִי מַשְׁבַּחָא וְאִגְרָא מִנִּי כּוֹלִיָּה לֹא יִשְׁקֹל אֲלֵא יֵצִיָּא אִם יֵצִיָּא יִתְּרִיה עַל הַשֶּׁבַח יֵת לֹא אֵת הַשֶּׁבַח שֶׁשֶּׁבִּיחַ אֵת הַזָּמֵר וְאִם יֵצֵא לֵמַת אֵת שְׂכָרוֹ כְּגוֹן שֶׁשֶּׁבִּיחַ יוֹתֵר עַל הַשְּׂכָר יֵתן שְׂכָרוֹ: גְּמ'. כְּפָלָא

ע. וסע<sup>17</sup>) המערה יין נסך מחצית לצור אפילו כל היום חולו קמה  
מידי דהוא אלנאים הנאסרין בחוספת מאתים לפי שגדל בלא הפסק  
ת ביומו ינסך כו' שנה ירבו הנוטפים על החוללים היינו שמה ירבה  
בשביעית ונטעו בשמינית ורבו גידוליו על עיקרו מותר ולא אמרינן  
בתרא דע"ז (דף עג. וסע) ראשון ראשון בטל אימתי ליה התם בנדריים  
יריס דבצל וכלנאים ורבו נוטפין דרוסותין בךן לגדל מעט מעט לא בטיל  
העבר (בבבא פס' פב: וסע<sup>18</sup>) נתן סאה ונטל סאה עד רובו וצרבו מיהא  
רו טפי ולא<sup>19</sup> ת אי בני פירות איירי היכי מדמה לא למרומה דרבנן  
ד. וסע) מדכתיב מים יתירא והיאך יהיו כשרים במחלה על מחלה  
כשרים להטביל בהם מחטין וזינוריות דאין לריבין ארבעים סאה  
ק שליש בדבורות (דף כג. וסע<sup>20</sup>) גבי הלוקח יר מעט הארץ משיקו  
יר יניחו לא בעי השקה דמים בטלים בזיר ומסיק לא שנו אלא  
ע"ג שהיו כבר במזלות חזרות וניעור בתוך הקדירה וכל שכן דלא  
לדע"ג דפסיק פסוקי לא בטלה ואע"ג בדממה דברים איסור חמור  
ק בתומאה לטהר יאמרו ספק איסור להחריף התם ההמירו חכמים  
גבי דם בטוסה צין פסק ללא פסק דשאי דם בטוסה דרבנן ויש  
תעורבות (ובבבא דף עז: וסע<sup>21</sup>) גבי הא דמתן דם שנתערב במים אם יש  
אזל דם שנתערב במים ראשון ראשון בטל התם בלא שינוא שפיר'  
וכן הוא הדין בכל דבר הקרב ואפילו למד' אין דיחוי בבעלי חיים  
משום דיחוי הוא דמסיק בדר הכי ולענין כיסוי אין בו דיחוי דאין  
מנה לאמר בפרק נוטל (ע"ב דף ק"ב.) סאה תרומה שפגלה למאה  
אין ראשון ראשון בטל ואע"ג דפל ע"ג דהסק דהתם צריך להרים  
שטון בטל: **נתייבא במבנה ודא גדרה.** דוקא נתייבא אזל אם  
במס' כלנאים (פ"ה מ"ו) הוואה ירק בתוך כרמו ואמר כשאכל שם  
ואחזרתי אחר לקיטתו כל שעה אפילו הוסיף מאתים מותר וטעמא  
אחריותו. אע"ג דהיקס שאין ניכר לא שמיא היקס נראה לר"י דהא  
טעמא טהרות תצורו אע"פ שרואין השקן על הטהרות לא חשיב  
ניכר וקנסוהו כמו במטמא שלא יהא כל אחד הולך ומטמא טהרותיו  
קנס הוא במזיד דוקא היה לו להחמיר: **אם** החשב יתיר ע"ג  
בזריה חסם מנוי אמר וחשם מנוי סממניו ופשהר מנוי אגראו ואמר  
הוה עשרים וחשם מנוי השת' לדעמיהי אורס לית הוא שוי אלא  
שלמי בפירקא ואור"י דהי" פ"י דרבי יהודה לפי הירושלמי אם  
בשח יתר על הולאה והולאה קרי עשרה מנים של שטר הכצע שמוציא  
אור מ' מנים שהם יציאה נותן לו היציאה דהיינו מ' מנים ולא יתן לו  
אור ה' יתן לו השבח מה שהושבע על מ"ו ואין נותן לו כל מ' מנים  
טעם לדברי הירושלמי למה לא יהיה כאן הדין כמו ג' גיטוע שלא  
תמה שזיה לו ומיהו אם השבח יתר על היציאה דתנן גבי צצע כעור  
ומה שזבח של צצע גמור וכל גמור כעור דגמרא אפשר דהי" שיהא  
יתירה על הגאה ואין לשון ירושלמי משמע כפי ר"י שדאי משמע  
יציאה יתירה על השבח והר"ר אלחנן פ"י צע"א ולא מנאמתי כבודי:

**אומר** לו גידור. פי' לנצל הכרס דהוא המזיק ד' אמות שאמרו להרחיק הוא נשציל עבודה הכרס כדמנן בלא יחפור (ב"ב דף כו. וס) לא יטע אדם חילין סמוך לשדה חצירו אלא"כ הרחיק ממנו ד' אמות אחד גפנים ואחד כל חילין ומפרש בגמ' ד' אמות

שִׁאֲמָרוּ כִּנְגַד עֲצוּדַת הַכֹּהֵן וּאֶפְיָלוּ  
ר' יוֹסִי לֵאמֹר הֵמָּה עַל הַיָּצוֹק לְהִרְחִיק  
אֶת עֲלָמָו הֵא אִ"ר אֲשֵׁי הֵמָּה מוֹדֵה  
ר"י בְּגִירֵי דְלִילֵיהּ וְהִכָּא גִירֵי דְבַעַל  
כֹּהֵן הֵם דְּחֻשְׁדִּין לִיהּ שֵׁלָא יָצִיא  
מִתְרַשְׁמוּ בְּשֵׁה חֲצִירוֹ שִׁנְרֵי צִרְיָ  
לַעֲשׂוֹת כּוֹתֵל אִו לְהִרְחִיק אֲרֻבַּע אֲמוּת  
וְהֵא דִּנְקֻט אֲוֹמְרִין לוֹ גְּדוֹר וְלֹא נִקְט  
חֵיב לְגְדוֹר גִּרְאָה לְר"י לִפִּי שִׁנְרֵי  
לְהִתְרוֹת בּוֹ וְאֵם לֹא הִתְרוֹ בּוֹ לְגְדוֹר  
אִין חֵיב בַּחֲמִירוֹת וְלֵהִי נִקְט נִמִּי  
תְרִי זִמְנֵי נִפְרָאָה אֲוֹמֵר לוֹ גְּדוֹר דֹּאף  
פַּעַם שֵׁנִית לְגְדוֹר לְגְדוֹר לִתְהִתְרוֹת  
בּוֹ וְאֵם לֹא הִתְרוֹ בּוֹ לְגְדוֹר אִין חֵיב  
בַּחֲמִירוֹת שֶׁאִין סָבוֹר לִהְיוֹת חֵיב  
לְגְדוֹר כֹּל שַׁע שֶׁנִּפְרָאָה וְנִפְרָאָה פַּעַם

שלישית מספיק לר"י אם כריך להתרות בו בכל פעם או שמה שמה  
 חתרי זימני ור"ת מפרש להביא נקט תרי זימני לאשמועינן שאם יש  
 חוספת מאמית בין מה שהוסיף כשנפרלה ראשונה ובין מה שהוסיף  
 כשנפרלה שניה דאין מאטרפין לאסור דקמא קמא בטלה ודוקא  
 כשיש הפסק בינתיים אבל בעלמא כללית נאסרין במאמית <sup>(א)</sup> ולא  
 כשיש בין מה שפורא כשהוא גדל מתבטל והא דלמר בצ' בפרא דע"י  
 קמא בטל מפרש ר"ת בדפסיה פסוקי אבל אם מערה בלא הפסק אם  
 והא דלמר בצמה אשה (שם דף ק: ושם) שמואל עבד לבגתיה מקוין  
 בלא הפסק וכן בפרק הגודר מן הירק (מדרס דף יז:) גבי בלל שעקר  
 קמא קמא בטיל לפי שגדל בלא הפסק ורבי יוחנן גופיה דקאמר בפ'  
 גידולי היתר מעלין את האיסור ור"י בן רבין מאיר פייש בחוספתא  
 קמא קמא כמו ביין נסך דהתם לא שייך לזימנא הכי אלא קשה דלמר  
 מהסכל ולא אמר קמא קמא בטיל וי"ל דהתם צינא פירות אילרי דהר  
 דמי פירות פסולין דלורייאתא כדממעט בפרק כסיו הדס (חולין דף  
 דלורייאתא וי"ל בדוחק דאע"ג דמיפסלי מדלורייאתא מחצה על מחצה  
 מדלורייאתא אלא מדרבנן ומהו אכתי קשה מהא דמסיק רב דמי בצ'  
 במים והוא טהור אי רוצא מיא יניחו סלקא להו השקה ואי רוצא  
 לטבול בו פיתו אבל לקדיחה לא דמא' מין את מינו וייעור אלמא התם  
 אמרינן קמא קמא בטיל וי"ל דהתם חומרא הוא שהחמירו גבי טומא'  
 מטומאה כדלמרינן בפרק כסיו הדס (חולין דף פו:) ושם) אמרו  
 בטומאה יותר ואין ראייה שמעמא כדרייתא דדה (דף עא:) ושם) דלמר  
 להקל בו יותר ומהא דלמר בצ' כסיו הדס (חולין דף פז:) ובפרק  
 (ה) מריאת דס בו כשר וקאמר בגמ' לא שנו אלא כשנפלו מים לתוך  
 אתי שפיר דהתם גבי דס היינו טעמא דכיון שגדחה שוב אין נראה  
 בשטותין יש דיחוי וכן מוכח בפרק כסיו הדס (חולין דף פז:) ושם) דלמר  
 דיחוי אלא ממות מכלל דלענין דס הוי טעמא משום דיחוי ואין להקס'  
 שכל חולין ולא הספיק להעלותה עד שנפלה אחרת לא תעלה ולא אי  
 זעלנא אחר אין ק' סאה שנפלה בין מתירין ולא שייך התם ראשון  
 לא במציאש ועומק כל שעה לגדור אע"פ שהוסיף מאמית מותר כד  
 אלקטנו מותר לכשאחזור שם אלקטנו והוסיף מאמית אסור אלמא כש  
 י"ל משום דכתיב לא תזרע כרמך משמע וזריעה דניחא ליה: **הייב**  
 חשיב היזק ניכר שהרי ניכר שהוא כללית כשרואה הגפנים צדה א'  
 היזק ניכר דמי יודע אם הכושבו אבל אין לומר בהא גמי הוי היזק שא'  
 כי חצירו דהכא ליכא למיחש כיון שבעל כרם גמי מספיד ועוד \*  
**הייבא**ה. מפרש בירושלמי מהו השבח יתר על היחלה כג' דר' דייבי  
 ליה וז' צבעיה סומקין ואזל וצבעיה אורח א"ל אילו בצבעיה סומקא  
 עשרים מניי את אצדא דידך ואנא לא אצדנא דידך עד כהן לשון  
 השבח שהושבח האמר יותר על ט"ו [א] מניס והיתר על ט"ו מניס קה'  
 הצבע וטורח ויהיה צשכרו ' מניס דהשתא אם השבח על ט"ו מניס  
 יותר ואם היחלה יתירה על השבח שלא הושבח על ט"ו מניס אלא  
 שהתנה עמו דא"ל את אפסדת דידך ואנא לא אפסדנא דידך ויש לי  
 צרבות דנעשה כהן כאליו כל התנה עמו א"ל קנסא הוא משבח דלני  
 ללא הוי פירוש כי היחא בירושלמי כי אין היחא השבח על ט"ו כשר  
 טוב מן הנאה כגון שהנאה איז חזק מן הכעור ע"כ ר' דמי הכעור  
 וטוב מן הנאה כגון שהנאה איז חזק מן הכעור ע"כ ר' דמי הכעור

פג א ב מ"י פ"י מהל  
שכירות הלכה ד ועיי  
בהשגות וצ"מ סמג עש  
פט טוש"ע ח"מ ס' ש  
סעיף ג:

## הגהות הגר"א

[א] תוֹם' ד"ה אִם כו' ט"ו  
מניס קרי שצח (יתר על  
הולאה) תא"מ (וכן מחקו  
רש"ל):

**הגהות מהר"ב  
רנשבורג**

א] רש"י ד"ה הרי זה  
קידש וכו' ומאמץ וכאן  
כו'. עיין רש"י ותוס'  
בחולין דף טז ע"ב ד"ה לא  
במאה ובשבת דף קמז  
ע"א בשם רש"י שגפלה  
ודוק היטב:

## מוסף רש"י

[illegible]